Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 6. | Maj 1917. | 10 Øre.

Den civile Værnepligt i Praksis.

Den civile Værnepligt er en ny Lænke, som Kapitalist-Staten lægger paa det arbejdende Folk.

Det er en Udvidelse af den tvungne Værnepligt — Begyndelsen til Arbejderklassens Statshoveri, der bliver endnu mere grel og nedværdigende, end Bøndernes Hoveri for Herremændene var det.

Med den civile Værnepligts Gennemførelse vil Regeringen tage Grundlaget for vor Kamp mod den tvungne Værnepligt bort, kraftig bistaaet af de politiske »Frihedes«-Partier.

Disciplinen under *det civile Tvangsarbejde* vil blive mindst lige saa streng og uudholdelig, som under den militære; selv om ikke Slavefogeden bliver udrustet med Sabel eller andre Mordvaaben, bliver han dog ikke bedre, end de militære Bødler.

Staten har *intet Krav* paa noget fra Arbejderne; derfor *op til Kamp for den personlige Frihed* mod Statsvældet!

Bort med den tvungne Værnepligt, der gør Arbejderne til sin egen Klasses Bødler!

Majdag.

Atter er det Majdag, Arbejdernes internationale Demonstrationsdag for *kortere Arbejdstid* og *Verdensfred*.

Og der, hvor Krigen endnu ikke har sat sin blodige Jernhæl paa Arbejdernes Nakke og sendt dem til Skyttegravene, der vil det samme Skuespil gentage sig fra de tidligere Aar. Arbejderne vil samles, gaa i Tog gennem Gaedrne, og fra Fanerne og Talerstolene vil Kravene lyde: *kortere Arbejdstid og Verdensfred!*

Og naar Resolutionerne er vedtagne, gaar man hjem igen, indtil det samme gentager sig næste Aar.

Hvor længe vil man blive ved med det?

Kan det aldrig ske, at Masserne med et Ryk standser og sporger sig selv, *om den Vej egentlig fører til Maalet.*

Arbejdere! Vi gaar jo rundt i Ring. Vor Marsch mod en kortere Arbejdsdag og mod Verdensfreden kan sammenlignes med Hesten i Rundgangen. Vi gaar og gaar, men kommer ingen Steder; alt hvad vi opnaar, er bestandig at dreje Kapitalismens Guldkværn.

Vi *ønsker, haaber* og *taler,* men vi handler ikke.

Skal dette dog ikke snart være slut?

Vi Militærnægtere, vi vil Fred. Vi vedtager ikke Resolutioner, vi fremsætter ikke Krav, vi gaar ikke Tiggergang til Parlamenterne. Der er talt og skrevet, raabt og skreget, tigget og bedt nok om Fred. Og hvad hjælper det? Intet.

Godt, vi har taget Lære deraf. Vi sætter *Viljen* i Stedet for Haabet, *Handlingen* i Stedet for Ordet.

Betingelsen for Krigen er Soldater! Godt, vi *nægter* at være Soldater!

Mere indviklet er Fredens Problem ikke.

Al den indviklede Højtidelighed, Fredsvenner, Politikere, Presse, Parlamenter og Diplomater har opført gennem de mange Aar er Humbug, ikke andet end *det rene og skære Humbug!*

Verdenskrigen er det uomstødelige Bevis herfor.

Derfor, Arbejdere: vil I ærligt og redeligt Fred? vi spørger ikke om I blot *ønsker* Fred, nej, vi spørger om I *vil* Fred, da hold dog op med Eders ulyksalige Bønner og Krav. Stop op med disse Resolutioner, som betyder mindre end intet. Gør som vi: nægt at gaa i Krig, nægt at være Soldater, og *Freden er garanteret!*

Det er ikke Regeringerne, men jer — Folket i Arbejdsblusen og Soldatertrøjen —, der fører Krigen. Hold op med denne Galskab, og *Freden er Eders Løn.*

Man kan ikke nægte at være Soldat, siger nogle. Dette er Løgn. *Vi har bevist,* at man kan dette!

Vi har ført Beviset. Derfor, enhver Arbejder, som *vil* Fred, har kun ét at gøre: *Nægt at være Soldat!*

Lige saa simpelt er Forkortelsen af Arbejdsdagen.

Ingen Magt i Verden kan tvinge os til at arbejde længere, end vi *vil.*

Det er udelukkende *vor* Vilje, der er det afgørende.

Vil vi ikke arbejde mere end 7 Timer i Døgnet, saa holder vi simpelt hen op med at arbejde, naar vi har arbejdet 7 Timer.

Her, som i Militærspørgsmaalet, er der nogle Mennesker, der hævder, at det kan vi ikke. De Mennesker *lyver.* Det har Rislands og flere andre Landes Arbejdere bevist mange Gange.

Dem, der siger dette, er dels dem, der vil arbejde saa længe som muligt og dels dem, hvis Eksistens og Betydning ophørte, hvis Arbejderne direkte forkortede Arbejdsdagen uden andres Indblanding i dette simple Arbejderspørgsmaal.

Derfor, Arbejdere, ophør med al denne Udenomssnak. Lad de fromme Ønskers Tid være forbi og gaa frem som Mænd, der ved, hvad de vil og *handler* derefter!

Majdagen er bleven flov og kedelig med al denne evindelige Snak. Hvorfor spørge om at faa Lov, hvorfor anmode? Det var, som om Vaarens Millioner Spirer havde faaet Lov eller ventede paa en Tilladelse, for de udfoldede sig.

Nej, Livet, det sunde, naturlige Liv, sporger ikke om Lov, det bruger sine Kræfter i den direkte Aktions Magt for at udnytte hver Evne og Mulighed.

Alt for længe har Vinteraagets Autoritetstro og Vanefrygt hensygnet Arbejderbevægelsens Kræfter.

Lad det nu blive Vaar over den sociale Verden!

Frem til *direkte Aktion* for *en kortere Arbejdsdag* og *en varig Verdensfred.*

Gør Ønsket til Vilje, gør Viljen til Kraft, gør Kraften til Handling, og Vinter bliver Vaar, og Vaar bliver Sommer, og Sommer giver Frugt.

Z.

Livskrav.

Naturen lader ikke Mennesket opstaa, uden at den samtidig forsyner det med Midler til Vedligeholdelse og Udvikling.

Mennesket hviler fra sin Fødsel i Naturens Favn; her flyder den rigeste Kilde af Livsfylde, Nydelse og Lyksalighed; og naar det som i vor Tid overvældes af Lidelser og Elendighed, er det et sikkert Tegn paa, at det er gaaet bort fra Naturens Vej. Store Dele af Menneskeheden er paa et Magtbud gaaet Krigens Vej til Elendigheden og Lidelserne trods Naturens Stemme hos dem gjorde Modsigelser.

Den sunde Fornuft var forgiftet af Staten, som aldrig har haft Folkets naturlige Interesser og Velfærd som Maal, men kun staar som en Røverinstitution, hvor de største Forbrydere har Magten.

Man siger, at Træet kendes paa dets Frugter, og vi maatte være naive, hvis vi havde ventet andet end giftige, livsdræbende Frugter fra Forbryderplanten.

Og dog er det ikke derl, det hele stikker. Folket ventede,, at Forbryderen kunde omvendes og sendte deres Repræsentanter for at indpode ham en bedre Moral, men de fleste bukkede snart under i hans daarlige Selskab og antog hans Moral, og de faa ærlige blev smidt i Fængsel; dem vilde man ikke høre paa. Men Folket lærer af dette.

Folket, Arbejderne, maa gaa selv, naar det vil have sine naturfødte Krav opfyldte; Forbryderen kan ikke omvendes. Han maa dø, for at Folket kan leve og naa sin naturlige Bestemmelse.

At Staten med dens Love om Ejendomsret over baade døde og levende Værdier, over Mennesker og over ethvert ubemidlet Kryb paa Jorden er en Storforbrydelse, skal der ikke mange Ord til for at bevise; kun dette, at den gennem den tvungne Værnepligt fordrer, at den bestjaalne skal forsvare Tyvekosterne, er Bevis nok.

Derfor nægt at være Soldat, nægt at tjene for bryderiske, kapitalistiske Interesser.

Vær med i Arbejdet for at føre Menneskeheden frem til de Forhold, Naturen har bestemt for den.

Georg Jensen.

Militærnægtelsens moralske Værdier.

Der findes vel næppe noget, der giver Livet mere Indhold for det intelligente Menneske, end naar det leves paa en god og sund Moral, en Moral, der giver sin Ejermand en rolig Samvittighed og en glødende Tro paa den Sag, han eller hun lever og kæmper for.

Og dette gælder ikke mindst den antimilitaristiske Moral.

Naar Menneskene, der med Rette kalder sig Skabningens Herrer, i den Grad vælter sig i Snavs, at de udnytter deres tekniske Snille til Handlinger, der er mere raffinerede, mere raa, mere brutale og hensynsløse end Dyrenes — ja, da bliver den antimilitaristiske Moral saa meget desto større og mere værdifuld.

Jo mere Mængden føres bort fra alt sundt og godt, fra alt menneskeligt, jo mere fortjenstfuld bliver *deres* Røst, der raaber et tordnende *Stop!*

Krigens Moral hviler paa Magt og Havesyge, paa Lysten til at regere over andre og tilrive sig økonomiske Fordele paa Massens Bekostning.

Den antimilitaristiske Moral hviler paa alles Ret til frit at leve og nyde Livets Goder.

Og den Antimilitarisme, der giver sig Udslag i den unge Mands konsekvente Nægtelse af at deltage i den modbydeligste Institution, som Samfundets nuværende Magthavere har skabt, er vel nok den *største moralske Sejr,* der endnu er vundet i disse mørke Tider, hvor Verden vælter i Blod.

Selv om Militærnægtelsen end har været udsat for megen Latterliggørelse, vover vi dog at paastaa, at den indeholder store moralske Værdier baade for den direkte Nægter og for hele det produktive Samfund, Arbejderklassen.

Den unge Mand, der nægter at være Soldat, er fuldt vidende om, at han bliver straffet. Hans Motiver kan derfor ikke være egoistiske, men har sin Grund i dette, at han finder Militarismen stridende mod de rent menneskelige Love. Han indser, at naar han selv gør Krav paa Livet, har han ingen Ret til at tage andres, og for den socialistiske Militærnægter gælder endvidere det, at naar han ikke gør Krav paa at kommandere andre, har andre heller ingen Krav paa at kommandere ham.

Og endelig munder hans Nægtelse ud i, at han som Socialist ikke vil risikere at blive stillet overfor sine egne Kammerater under en Konflikt mellem Kapital og Arbejde.

Og ud af Kampen træder den bevidste unge Mand, der gloder i Troen paa Arbejderklassens Sejr ved den direkte Aktion.

Militærnægteren har ved sin bevidste Kamp ikke alene vundet en personlig Sejr, men han har ved sit lysende Eksempel brudt Hul i Slægtens Tankemur. Den ældre Arbejder har som tavs Tilskuer fulgt hans Kamp og i den endelige Sejr set et talende Bevis for, at der er ingen Magt saa stærk, at den kan bryde Arbejderklassens *bevidste* Udfald mod Kapitalen.

Og derved vil han vaagne af den Dvale, som Repræsentanternes Parlamenteren og

Tuskhandel efterhaanden havde dysset ham i, og ogsaa han vil istemme Raabet:

Sejr ved direkte Aktion.

Og set paa Baggrund af disse store moralske Værdier er den enkeltes Ofre vel nok store, men samtidig ogsaa godt betalte.

Vort inderligste Ønske bliver derfor ikke Medlidenhed, men Tilslutning til vore Rækker.

Frem til Arbejderklassens Frigorelse for den militaristiske Mare!

Niels Johnsen.

Vor Maj-Opstandelse.

En Maj-Hilsen til mine danske Kammerater.

For „Militærnægteren", af *Domela Nieuwenhuis.*

Majmaaned har altid været en Hyldestfest i Folkenes Oldtid, og det er intet Under, da den bragte nyt Liv, opstaaet, som den er, af den skinbarlige Død, hvori Naturen har været omhyldet af Vinteren.

Intet er død i Naturen — alt er Liv — kommer og forgaar, og ud af selv det forgangne fremkommer nyt Liv, op af det forgangnes Tilintetgørelse spirer det frem igen.

Og vi Mennesker, selve Naturens Børn, bliver ikke denne Majstemning kvit.

Fuglene synger deres Festsang. Jorden er bedækket med et nyt grønt Tæppe, hvorpaa de smaa, vævre Lam og det unge Kvæg lystig springer om uden at forstaa, at de er bleven fødte for senere at falde som Offer for Menneskenes vrede Haand.

Medens alt jubler kan Menneskene ikke forene sin Stemme med Naturens jublende Kor, deres Liv er ikke saadan, at det giver Stof til Jubel.

Forslidt og gammel før sin Tid sidder Mennesket grublende i sit fattige Hjem, manglende alt, hvad der kan gøre Livet smukt og skønt.

Fra den tidlige Morgen, medens *Bourgeoisiet* ligger i sine bløde Senge for at hvile sig endnu nogle Timer i Morpheus' Arme, til sent om Aftenen, slider Arbejderen i *Marken,* i *Fabriken* eller *Værkstedet* og bliver *udbyttet* af *andre*, og naar han om Aftenen træt og forslidt kommer hjem, venter der ham en Gryde Mad — mere Fylding end Kraft —, der fordriver de værste Sultefornemmelser fra Indvoldene, men som ikke fornyer Kræfterne, og kort efter kaster han sig dødtræt til Hvile efter Dagens anstrængende Arbejde.

Saaledes gaar det fra Dag til Dag uden Ophold, indtil han ikke kan mere, lige fra sin tidligste Ungdom til Graven.

Trods alle arbejdsbesparende Opfindelser er det efter den engelske Økonom Stuart Mill et Spørgsmaal, om *et eneste Menneske* derfor er bleven *lykkeligere* — er bleven befriet for det ensformige og slovende Arbejde.

Derfor var det et virkeligt *Glædens Budskab,* som den *Internationale socialdemokratiske Kongres,* der blev afholdt i Paris 1889 paa Hundredaarsdagen for den store franske Revolution, udsendte til Verdensproletariatet, nemlig at man skulde arbejde og agitere for en Otte Timers Arbejdsdag.

Syngende marscherede Arbejderne i de forskellige Lande:

Otte Timers Arbejde, otte Timers Frihed, otte Timers Hvile.

Det var et forhaabningsfuldt Evangelium for de trællende Arbejderskarer.

Det er omtrent 30 Aar siden, men hvorvidt er vi naaet til dette Budskabs Virkeliggørelse?

Ja lad os ærlig tilstaa, at vi igennem vor Kamp og Lidelser har erobret en »anden Verden«, hvori Arbejdstiden bevislig er forkortet.

Men selv med den forkortede Arbejdsdag er vi dog langt fra, hvor vi skal være. Otte Timers Arbejde for *andre* er otte Timer *for meget.*

Vi vil nok arbejde, og vi forstaar meget godt, at Arbejdet er Fundamentet for ethvert sundt og godt Samfund, men dette maa være som frie Mennesker og ikke som Slaver. Arbejde for andre er Slaveri. Derfor vil Arbejderne i det kapitalistiske Samfund altid leve i Slaveri.

Menneskenes Befrielse for Slaveriet er Socialismens Opgave!

Hvorledes?

Igennem sig selv. Ikke fra oven eller ude fra skal Befrielsen komme. Det er dumt at vente paa en Befrier. Hvis jeg havde Magt til at befri Folket for Slaveriet, som en Moses gjorde det med Israels Folk, jeg gjorde det ikke.

Hvis jeg var i Stand til at befri Folket, saa vilde straks en anden være i Stand til at bringe det ind i et nyt Slaveri.

Den *direkte Aktion* er det eneste virkelige Middel mod Undertrykkelse.

Det er ikke vor Mening at sætte nye Parykker paa gamle Hoveder, det er ikke der, Fejlen findes. Det er selve Hovedet, der ikke duer, derfor maa det bort.

Men der ligger den store Fare for Menneskene, at man smider den ene Tyran bort og sætter en anden i hans Sted.

Er det bedre? Jeg spørger.

Igennem Gøglespillet i Parlamentet sætter Arbejderne sig selv under Formynderskab, og, konservative som de er, har de trods bitre Erfaringer nu under Krigen, ikke villet indse, at de er bleven forraadte af deres egne Førere og solgt til Regeringen De er ved at underkaste sig et nyt Slaveri.

Hvis jeg skulde vælge mellem nye og gamle Tyranner, valgte jeg ubetinget det sidste. Og jeg skal sige hvorfor, og vil igennem La Fontaines Fabel illustrer dette:

Der laa en Mand paa Vejen. Hans Krop var dækket med store Bylder, hvorpaa har sat sig en Sværm Fluer, som har suget sig mæt af Byldernes onde Blod.

En Mand, der gik forbi og saa dette, fik Medlidenhed med ham og tog sit Lommetørklæde og jagede Fluerne bort.

Manden med Bylderne sagde:

»Bedste Ven, du har ment mig det godt, men ved din Gerning har du kun skadet mig. Se Fluerne, som sad paa min Krop, har suget sig mæt og gør mig ikke mere ondt, men nu, de er borte, kommer der sultne Fluer, som vil suge sig mætte og fede paa mig, og jeg skal pines igen.«

Saadan gaar det ogsaa med Proletariatet. De gamle Tyranner, der har suget sig fede, gør mindre ondt end de nye hungrige, der kommer efter.

Vær paa Vagt mod den første, men mere mod den anden.

Ingen *Skiften* med *Tyrannerne*, men *bort* med *alle Tyranner.*

Vi maa finde nye Veje, og vi ser dem alt rinde af Morgenrøde i Militærnægternes herlige Kamp.

Som sande Helte fører de sin Kamp, trodsende al *Tvang, Fængsel* og *Mishandling,* hellere dette end at lade sig kaste i Kløerne paa den for Mennesket saa *nedværdigende* og *afskyelige Militarisme.*

Ja, de unge Helte er Banebryderne — Pionererne for et bedre Samfund.

Og vi, vi raaber til dem: Hold ud! Løft stolt jert Hoved og vid, at vi er stolte af jer.

Her i Holland har vi snart hundrede Militærnægtere, i England Tusinder, og overalt i Verden mange.

De er Surdejgen, der skal gennemsyre Melet. De er det søde, der sætter Smag paa Maden.

Eders Selvrespekt sætter I mod Militarismen, og forbereder det højere — det bedre Menneskesamfund.

Den første Majdag er en Milepæl paa Lidelsernes Vej for Proletariatet.

Fremad! Med dette Banner i Haanden holder vi ud trods alt.

Dette Banner, rød af Farve, gaar foran os, og derpaa staar vor Parole i hvide Bogstaver:

EXELSIOR!!

Militærnægterne.

Vi bringer i dette Nummer Billederne af Militærnægterne 1916—1917.

De første elleve er fra forrige Aar; det var dem, der gik i Breschen og viste Vejen for den direkte Kamp mod den forbryderiske Lov — Loven om den tvungne Værnepligt. De fleste af disse vil være vore Læsere bekendt gennem den sejge og udholdende Kamp, de har ført.

De syv andre er fra i Aar. Opildnet af det Eksempel, Kammeraterne fra forrige Aar har givet, og med det Had til Militarisme og Undertrykkelse, der er enhver Proletar, der kan tænke og føle for sin Klasse, givet i Vuggegave, har de meldt sig som friske Tropper i Kampen mod *den tvungne Værnepligt.*

For dem, der mente, at Tilslutningen til Militærnægterne snart vilde ebbe ud, staar denne nye Tilslutning som et Bevis paa det stik modsatte.

Og endda er ikke alle Militærnægterne fra i Aar med paa Billedet; der er fem endnu, som vi ikke har kunnet naa at faa med i dette Nummer, men dem bringer vi i Juni-Nummeret.

Saalænge Loven om *den tvungne Værnepligt* bestaar, vil der altid findes modige unge Mænd i *Arbejderklassen,* der tør sætte sin Person som Indsats i Kampen.

Ned med den tvungne Værnepligt!

Militærnægtere

HARTVIG JENSEN.

JOHANNES NIELSEN.

ALFRED MOGENSEN.

JØRGEN CHR. JENSEN.

ANDREAS FRITZNER.

CARL PETTERSSON.

AAGE MØLLER.

JØRGEN MORTENSEN.

NIELS OLSEN.

ne 1916—1917.

HOLGER RASMUSSEN.

HOLGER JENSEN.

NIELS JOHNSEN.

HOLGER STORGAARD.

GEORG JENSEN.

EJNER MADSEN.

FERDINAND MOGENSEN.

MARINUS CARLSEN.

AAGE JACOBSEN.

En ny Anerkendelse af vor Kamp.

Afdelingen »Det gode Eksempel« af den internationale *Verdandi* Orden hilser de konsekvente Antimilitarister med *Beundring* og *Tak* for de store Ofre, I har bragt i Kampen mod den tvungne Værnepligt. Vi haaber, at de Lidelser, I har udstaaet, ikke maa være forgæves, men at jert Mod og sejge Udholdenhed maa blive banebrydende for den Kamp, der i Fremtiden maa føres for hurtigt og grundigt at besejre Samfundets gemeneste Uhyre, *Militarismen*.

København, 14. April 1917.

Paa Afdelingens Vegne

Carl Larsen, Formand. *E. Rodtleff*, Sekretær.

Samtidig med at ovenfor gengivne Anerkendelse af vor Kamp mod den tvungne Værnepligt blev os tilstillet, medfulgte et Beløb af 30 Kr. til Agitationen.

Endvidere har vi fra Fru Rigmor Stampe modtaget 5 Kr., hvorfor herved kvitteres.

„Foreningen for konsekvente Antimilitarister."

Jeg saa det — jeg hører det.

—o—

Jeg saa et Maleri!

Jeg saa det én Gang, saa var det borte — vel sagtens havnet hos en eller anden Rigmand til Glemsel og til Beskuelse af uforstaaendes Øjne.

Jeg saa det!

Det var en Slagmark, over hvilken et natligende Mørke rugede.

Slaget var endt. Kun de Døde var tilbage. Rundt omkring laa de med afrevne Lemmer og med Rædslens og Vanvidets fortrukne Træk.

Pigtraade snoede sig om de sønderlemmede Legemer. Kanoner og Geværer var farvede af Blod, og Gribbene hakkede med deres spidse Næb i Hjærternes vibrerende Strenge.

Ja, her havde Odelæggelsens Vilddyr raset!

Kun én stod oprejst, ham, Generalen.

Ene tilbage skuede han paa sit Værk.

Ene tilbage stod han der — ham, Sejrherren.

Rædslen stod malet i hans Ansigt — Rædsel, der kæmper med Trods.

Han ser paa de brustne Øjne, der alle synes at stirre paa ham. Han ser paa de brændende Byer, paa Græsset, der er farvet af Blod.

Hvad tænker han mon? Tænker han paa den Sum af Lykke, som her er lagt øde? Tænker han paa de Kvinder og Børn, der blege og magre af Underernæring i Fortvivlelsens Uvished venter paa deres Kære for saa til sidst at modtage Budskabet om, at han er myrdet? Myrdet af Guldherrernes lejede Mordere eller kommanderede Slaver.

Jeg ved det ikke, men i Tankerne ser jeg hans Rædsel vokse, jeg ser ham som en Afsindig styrte afsted, bort fra sit Værk.

Og i Tankerne ser jeg et andet Billede. Jeg ser ham, Generalen, Sejrherren, blive dekoreret.

Jeg ser hans Hustrus Smil og hans Børns Leg.

Rædslen er borte, for nu er Minderne blegede, Minderne fra den Nat, da han var ene med Døden.

Og om hans Billede ser jeg en Krans af gyldne Dukater.

Men langt borte fra hører jeg Toner. De bæres frem paa Solens Straaler og paa Vindens lette Vinger. Deres Klang er som Vaarbækkens Brusen, som Bølgen, der skyller mod Søens Bred.

Det er Tonerne fra den Frihedens og Sollysets Ungdom, der nægter at være Soldat. Dem, der nægter at være Slaver af Guldkalvens Dyrkere.

Ja, unge Mand, nægt at være Soldat, nægt at være med til at sprede Død og Ødelæggelse omkring paa den underskønne Jord og nægt at gaa imod den Klasse, der kæmper en fortvivlet Kamp for Retten og Sandheden!

Mød ikke paa Session!

Træk ikke Slaveuniformen paa!

Nægt, da er du en Mand!

Herman.

Krig mod Krigen.

—o—

I disse Dage, hvor Luften summer af Fredsforslag — Forslag, som skal skænke Verden en varig Fred — som Pressen saa kont skriver, men som dog alle lader Vejen aaben for den næste Krig, var det paa Tide, om Arbejderne begyndte at diskutere og føre ud i Virkeligheden en *Aktion* fra deres Side, som gjorde alle fremtidige Krige umulige.

Det maa jo være indlysende for enhver, som kan tænke, at en Fred, der skal sikres af de samme Personer, som i 1914 hensynslost slap Krigsuhyret løs over Europas Lande, *ikke* yder nogen Garanti for, at Freden vil vare.

Dette er saa meget mere indlysende, som, at det, der i August 1914 var Aarsag til Krigen, nemlig Kapitalismen, den evige Kamp om *Profitten* og *Verdensmarkedet*, er mindst i lige saa stor Udstrækning til Stede nu, som det var i 1914, og det Øjeblik, de forskellige Landes Kapitalister ikke kan enes om at dele Byttet, skal Jordens Proletariat igen ud i Skyttegravene og blode for at skaffe forøget *Profit* til Udbytterne.

Naar Forholdet er saaledes, hvad hjælper saa nogle Fredstraktater og Voldgiftsdomstole. Det er kun Ord, som kan brydes, naar det ikke længere betaler sig at holde dem.

Krigen har mere end noget andet vist os, hvad slige Aftaler betyder.

Hvormange af de Aftaler og Overenskomster, der var Staterne imellem før Krigen, er tilbage?

Saagodt som alle er de *brudte — trampet under Fødder — hvirvlet bort* for alle Vinde, som de Papirslapper, de er.

De eneste, der under det kapitalistiske Samfundssystem kan byde virkelige Garantier for en varig Fred, er de *organiserede Arbejdere*.

Som de, der leverer det største Kontingent af *Menneskemateriale* til Militærstaternes Hære, og som de, der i Fabrikerne og Industrien producerer alle de Mordvaaben og Krigsfornødenheder, som Hæren skal bruge for at slaas, har Arbejderne fuldstændig Magten over Krig og Fred.

Med en *bevidst* og *velorganiseret Arbejderbevægelse* er Krig en Umulighed.

Arbejderne er ikke saadanne svage Stakler, som de selv tror. Deres Magt kan ikke gøres op i saa og saa mange *Parlamentsmedlemmer*, de betyder *lidet* eller *intet*.

Det er som dem, der driver Verdensproduktionens Hjul, at den organiserede Arbejderklasse betyder en Magt, der maa regnes med, naar den staar bevidst organiseret, og det er som saadan, at den i Fremtiden skal forhindre slige blodige Forbrydelser af Kapitalistklassen, som den nuværende Verdenskrig er.

Den blodige Erfaring, som Verdenskrigen har givet *Arbejderklassen*, maa vi tage til Indtægt, naar vi vil forsøge en bedre og mere moderne Kampmaade mod Krigen og Militarismen.

Den gamle Taktik med internationale Kongresser og lange Papirsresolutioner og store og kønne Ord, hvor Krigen paa en eftertrykkelig Maade erklæret *sit »mene tekel«*.

Europas Arbejderklasse har for sin Tro paa denne Taktik maattet bøde med hundrede Tusinder af sin bedste Ungdom og Kraft.

Dette maa ikke mere ske. En saadan Blodtapning svækker Arbejderklassens Modstandskraft gennem Slægtled og sænker den endnu dybere i Undertrykkelse end før.

Arbejderklassen maa tage Lære af den blodige Virkelighed og gaa over til at bruge den *direkte Aktions* Vaaben mod Krigen og Militarismen.

Arbejderne maa i Fredstid gøre sig fortrolige med General- og Værnepligtsstrejke-Idéen, saa de, i det Øjeblik, Krigen truer med at bryde ud, kan rejse en uforsonlig og virkelig Kamp for at forhindre Krigen.

De kommende Aar efter Krigen maa bruges til at udsaa Antimilitarismens og Antipatriotismens Sæd blandt Arbejderne — de maa bruges til at samle Arbejderungdommen under Militærnægtelsens Banner, saadan, at den næste Krig vil møde en velorganiseret og kampprøvet Arbejderklasse.

Den *direkte Aktions* Vaaben er ikke alene Fremtidens, men ogsaa Nutidens Vaaben, det er det eneste Vaaben, hvormed Arbejderne kan besejre Krigen og Militarismen.

Rejs Proletariatets Krig mod Krigen og Militarismen!

Frem for General- og Værnepligtsstrejke!

Respekt.

I raaber paa Respekt for Gud, Konge, Fædreland, Parlament, Stat, Ejendom, Love, Hær, Kirke, Flaade og Flag!

Vi raaber tilbage: *Hold op med Eders Ligprækener!* Der er kun ét eneste, der her i Samfundet har Krav paa *Respekt*, og det er *Mennesket, det levende Menneske med Tanker, Følelser, Længsler og Attraa*.

Alt, hvad der er i Samfundet, er til for *Mennesket*, og dets Værdi kan kun maales i Forhold til den Nytte, det yder Mennesket.

Hvad nyttede de mest straalende Samfundsinstitutioner, om de ikke befordrede de levende Menneskers Lykke og Glæde ved Livet?

Mennesket, det *tænkende*, det *haabende*, det *elskende, levende Væsen*, er i Samfundet den *naturfødte Majestæt*, for hvem alle Idéer og sociale Indretninger maa bøje sig og tjene for at eje *Livets Ret*.

Intet over og intet ved Siden af Mennesket!

Og i eders *borgerlige Individualisme*, ihukommende eders hele *selvmodsigende* Opdragelse, vil I raabe *Javel;* men skynder jer at tilføje, at alle disse for Eder hellige Idéer og Samfundsinstitutioner netop *tjener Mennesket*.

Men dette er netop *Løgnen*, den store, *uheldsvangre* Løgn, *hvori vor Samtid slider sig selv til Døde i Blod og Skændsel*.

Staten, denne Kongernes Konge blandt eders *hellige* Institutioner, har den tjent eller tjener den Mennesket?

Kun den Uvidende kan svare et oprigtigt Ja hertil.

Staten har fra sin første svage Oprindelse til den i Dag staar som Menneskets mægtige Tyran, der fordrer blind Lydighed, kun tjent *Ejendommen*.

Og *Ejendommen*, har *den tjent Mennesket?*

Alle I, Ejendommen tillader at leve uden at arbejde og alle I, den tvinger til at arbejde uden at *leve*, I har lige ondt ved at forstaa, at Ejendommen netop *ikke* tjener Mennesket.

Men hvad vedkommer det Sandheden, at Ejendommen gennem Eders Opdragelse har blandet eders Skarpsindighed, har rovet eders *menneskelige* Dømmekraft og eders Udsyn.

I kan ikke se Skoven for bare Træer. I kan ikke se Sandheden, fordi I gaar i dens Lys. I kan ikke høre den, fordi den raaber

ud fra eder selv gennem eders Savn, eders Lidelser, eders Længsler, eders Ørkesløshed, eders Tomhed, eders hele Livs *Meningsløshed*.

I mangler Storsyn for at se Sandheden i Menneskets Forhold til Ejendommen, og I lever paa de smaa, svampede Løgne, der gror i dens Skygge.

Men godt, lad os tage det *smaa*, for at vise det *store*. Ham Gnieren, der dør af Mangel paa Næring midt i sine Gulddynger, hans Livsfilosofi stempler I som Vanvid. Javel. Men se da paa Menneskeslægten og Gulddyngerne.

Se, hvor de i Millionvis har myrdet hinanden for det »kære« Guld. Kamp og Strid, Elendighed, Død, Sorg og Fortræd af enhver Art for Besiddelsen, for Ejendommen.

Og hvor er det skønne Forhold mellem Mennesker, som Ejendommen ikke har besmudset. Se Arvingernes Opførsel endnu før Liget er blevet koldt. Alt, hvad *menneskeligt* er, har Ejendommen udmarvet og fornedret, selv Kærlighedens Forhold. Hvorfor er Kvinden blevet en Salgsvare, hvorfor er den tænkende Kvinde ulykkelig? Ja, man kunde fortsætte med at sporge, men lad os stoppe. Det er jo ofte saaledes, at Kvinden, der paa pæn borgerlig Vis er solgt til en Mand ved Ægteskab, vel føler Ejendommens Forbandelse, men blind vender Bebrejdelsen mod det *menneskelige*, det *Ædle, Længslen* mod *Friheden, Trangen* til *Forandring*.

Men hvem af eder, som nu lever i ørkesløs Tomhed, fordi Ejendommen med sin Stand og Standspligter har fordømt jer til Lediggangens Forbandelse, vilde ikke blive lykkelige med fire Timers dagligt og nyttigt Arbejde ved det, I helst ønskede?

Om I kunde tage Spaden og grave i Jordens og Vaarens Muld.

Og alle I Millioner fattige Arbejdere, som Ejendommen har fordømt til at arbejde uden at *leve*, kan I ikke undvære denne Ejendommens Forbandelse? Hvem af jer vil benægte, at I netop ved en kort Arbejdsdag uden Bekymring for den materielle Fornødenhed vilde blive lige saa lykkelige, som I nu er ulykkelige.

Ejendommen satte Skellene, der hedder *Lediggang—Trældom*. Den har slettet det *fælles menneskelige* og gjort Menneskene til lidende Trælle under sit System.

Ejendommen er uden Undtagelse Menneskenes — alle Menneskers — største Forbandelse, og Staten er denne Ejendoms Organisation.

Hele Menneskenes Historie fra Ejendommen fremstod med Staten i Følge, er skrevet med Blod og Taarer, snart mindre, snart voldsommere, som nu under Verdenskrigen, hvor Menneskene hulker i Fortvivlelse over deres blodige, sorgtunge Skæbne.

Vi raaber til jer, alle I, der hævder, at Ejendommen og Staten tjener Menneskene, hvorlænge vil I endnu vandre i Mørke? Skal den hele Menneskeslægt myrdes og udryddes af Jorden uden at Skællet falder fra eders Øjne og I indser, at det er Ejendommen og Staten, der blodigt tyraniserer Menneskene?

Hvem af jer tør vove at paastaa, at en eneste af de Millioner, der ligger ude i Skyttegravene, deltager i dette skændige Myrderi af egen Lyst og Drift?

Nej, *Mennesket er i sig selv godt*, men alle eders hellige Institutioner gør det *slet* og blindt og døvt for Livets Ret, Livets Sandhed, Livets Storhed og Livets Skønhed!

Menneskene gør hinaneden Fortræd under Ejendommens medfødte Begær. Den gør Kvinden til sjælelig Skøge og den gor Mændene til Pjalte.

Disse Mænd, de myrder hinanden, fordi de *skal*, fordi Ejendommen med sin Stat, Konge, Regering, Parlament, Hær, Kirke, Flaade, Flag fordrer det og fordi disse Institutioner i Stedet for at tjene Menneskene, tvinger Menneskene til at tjene sine *umenneskelige* Interesser.

Men I ligger bestandig paa Knæ for disse Institutioner, og I raaber bestandig paa Respekt for disse blodbesudlede *døde* Tyranner.

Men vi raaber tilbage: Luk eders Sjæl op for Sandheden! Alle disse Institutioner tilsammen er ikke saa store, saa værdifulde og ejer mindre Ret til Livet end en eneste af de Millioner, der i deres Sold, i deres System, paa deres Kommando er dræbt i denne Verdenskrig.

Hver eneste af disse Millioner havde et haabende Hjærte, havde skønne Længsler og Drømme, havde Fantasi og Følelser, og de fleste var elsket af et eller flere andre Menneskehjærter.

Men hvad eders døde, kolde, tomme Institutioner? Hvor er de fattige mod et eneste levende Menneskehjærte!

I har talt mange nedsættende Ord om os Militærnægtere. I har sagt, at vi manglede Hengivelse til at ofre for en Idé, for en hellig Sag!

Men deri ligger ikke Forskellen. Nej, Forskellen paa eder og os ligger deri, at I tjener og mishandler eder selv og den hele Menneskehed i et idéløst, sjæleligt Slaveri under døde, tomme og tyraniske Afguder, medens vi tjener den eneste sande Gud. det levende Væsen, den naturfødte Majestæt — *Mennesket!*

Og I kan endnu en Tid vende det døve Øre til vor *Respektløshed* overfor Gud, Ejendom, Stat, Konge, Regering, Parlament, Love, Hær, Kirke og Flag. I kan endnu en Tid være Tjenere for deres blodige Tyrani, I kan endnu en Tid myrde løs i blind Lydighed, men skal Menneskeheden ikke gaa til Grunde, da maa Mennesket, det *eneste*, det *levende* Væsen i denne triste Verden af døde Institutioners Tyrani, rejse sig i Oprør mod dem og søndre dem i *Respekt* for sin egen ophøjede Livsret!

Vi raaber til dig, unge Mand: Ned med Ejendommens og Statens umoralske Herredomme, Frihed, Ret og Respekt for din klare Forstand, for din søgende, levende, følende Sjæl!

Leve det frie Menneske!
Død over Staten!

Et Menneske.

Den civile Værnepligt.

Det ser nu ud, som om det *statslige Tvangsarbejde* snart kan forlade *Lovfabriken* i Fredericiagade og træde ud i Praksis.

Der er nemlig sket det mærkelige, at Myndighederne har haft fat i to *Militærnægtere* nu fornylig, men straks har sat dem paa fri Fod igen.

Den første, der hørte fra dem, var *Carl Petterson*, der lige før Paaske fik en Tilsigelse om at møde i Retten og afgive Forklaring vedrørende sine Militærpapirer.

Da Carl Petterson havde indsendt sine Papirer til Ministeriet sidste Sommer og ikke havde hørt noget indtil nu, var han ved at gøre sig fortrolig med den Tanke, at Ministeren havde taget den Erklæring, som han havde vedlagt sine Militærpapirer, og hvori han meddelte, at han *ikke* agtede at blive Soldat, til Efterretning.

Antagelig kun for at minde ham om, at dette ikke var Tilfældet, sendte Politiet ham en Tilsigelse, thi da han mødte paa Politikammeret, lod Politiet — til Carl Pettersons store Overraskelse — ham gaa igen efter at have idømt ham en Bøde paa fire Kroner, fordi han ikke havde flyttet sine Militærpapirer — en Bøde, som han hverken betalte eller afsonede.

Den anden af Militærnægterne, som Myndighederne heller ikke vilde have noget at gøre med, var *Niels Olsen* fra Aarhus, som har været paa Session, og er bleven udtaget til Soldat.

Men da han føler, at Militarismen er hans og alle Arbejderes naturlige Fjende, indmeldte han sig som Medlem i „Foreningen for konsekvente Antimilitarister" og sendte sit Indkaldelsespas til Krigsministeren vedlagt en Erklæring, hvori han motiverede, hvorfor han ikke gav Møde.

Politiet i Aarhus anholdt ham saa Onsdag den 18. April, og efter at have maattet døje en halv Dags Ophold i en kold Celle paa Politistationen i Aarhus, blev han, ledsaget af en Betjent, ført til „sin Afdeling" i København.

Her havde man imidlertid faaet Ordre til straks at lade ham gaa igen uden hverken at forsøge at faa ham „iklædt", som det hedder paa Militærsproget, eller at straffe ham.

Hvad kan Meningen nu være med dette?

Saafremt de to Kammerater nu var færdige med alt, hvad der hedder Militær, saa var det jo let sluppet, saa var det ingen Sag at være Militærnægter; men det er de ikke.

Det er sikkert bleven besluttet paa højere Steder, at al Aktion mod Militærnægterne skal indstilles, indtil det berygtede Forslag om det statslige Tvangsarbejde bliver vedtaget.

Den Tid, vi nu gaar imøde, naar dette Forslag bliver Lov, bliver en Kampens Tid.

Det Manifest, som „Foreningen for konsekvente Antimilitarister" udsendte straks, da Forslaget blev forelagt i Rigsdagen, siger klart og tydeligt, at der fra vor Side ikke kan blive Tale om at gøre Brug af dette Forslag, og den Enighed, som de saakaldte „frisindede" Partier har lagt for Dagen under Behandlingen af samme, er os et Vidnesbyrd om, at vi fra den Side ikke kan vente noget Hensyn, men at Kampen vil blive ført *uforsonlig*.

Dette var vi fuldt vidende om, da vi vedtog vor Stilling til nævnte Forslag; men da det er vor Kamp mod *den tvunge Værnepligt*, der har fremkaldt dette Lovforslag, og vi ikke uden Kamp kan se paa, at Arbejderne bliver endnu mere slavebundne til Staten, end de i Forvejen er, maatte vor Stilling blive den, den blev.

Lad Kampen saa end blive haard. Vi vil dog forsøge at føre den igennem.

Dette, at de politiske *„Friheds"-Partier* er imod os, smerter os ikke saa dybt; dem har deres egne Gerninger dømt. Men de *organiserede Arbejderes Støtte og Sympati* maa vi have for at føre vor Kamp igennem, og dem tvivler vi ikke paa!

Det er ikke en personlig Kamp, vi fører, men det er for hele Arbejderklassen, vi kæmper, for at fri den for Statshovèriets Skændsel!

Militærnægter.

Session.

I denne Tid afholdes den saakaldte Session.

Militærstaten Danmark rekrutterer nye Tropper til sit Krigsvæsen.

Som et Dyr paa et Dyrskue bliver drevet frem for Dommeren, drives de unge Mænd nu frem for Sessionsherrerne for at blive overgloet, overgramset, bedømt og takseret, og hvis de findes tjenlige, indrulleres de i Hæren og uddannes i Krigskunsten — Vold og Mord. Der er kun den Forskel, at medens Dyrene maa tvinges dertil, møder Menneskene frivillige; blot en enkelt kalder, kommer Masserne lydigt og troligt og stiller sig til Disposition.

Og dog er der næppe mange, der gør det af Interesse for Sagen, thi den store Del nærer sikkert Modbydelighed og Uvilje mod det militære Despoti og føler det som en Tortur, en Krænkelse af deres Personer, naar man tvinger dem i Mordertøjet; men af Frygt for Følgerne vover de ikke at nægte det.

Der er gennem Tiderne ofret meget, baade Taler og Skrifter, paa at bevise Militarismens Løgnagtighed og afskyelige Formaal.

Og dog er man ikke naaet længere, end at man, samtidig med at man fordømmer Militærvæsenet, finder det som en naturlig Sag at blive Soldat og med sin Person hjælpe til at opretholde Militærvæsenet.

Ja, mange, selv Folk, der kalder sig Antimilitarister og paa det skarpeste fordømmer Militarismen, betragter det endog som en Forbrydelse at unddrage sig Militærtjenesten.

Men kan man, eller har man Ret til at vente andet, naar man lever under et System som det nuværende, hvor al Selvstændighed bliver knust, hvor man føres, ledes og dikteres, hvor hver eneste lille Ting, man vil foretage sig, skal gøres efter Love og Regler, hvor hver enkelt Person kun er et Nummer i en Protokol, et Nummer, der bestandigt staar under Statens Kontrol. Og vé den, der ikke blindt adlyder Staten, han ender uhjælpelig i Tugthuset.

Det er den Moral, den kapitalistiske Stat indpoder i Folket fra den første Dag, Barnet bliver modtageligt for Paavirkning. Hvad Under da, at det har slaaet saa stærk Rod, som det har. Men en Ting er sikkert, at naar det er saaledes, at Magten bestemmer Retten, bliver kun det Lov og Ret, som tjener den magthavende Klasses Interesser, i dette Tilfælde Bourgeoisiet, Industribaronerne, da det er dem, der ligger inde med den økonomiske Magt, der er den Grundpille, hvorpaa al Magt hviler, selv om det er aldrig saa graverende en Forbrydelse, bliver det en fuldt ud retfærdig Handling, naar blot det tjener Magthavernes Interesser.

Vi, den undertrykte Klasse, maa derfor kaste al Hensyntagen til den gængse borgerlige Moral bort, slaa os løs af det Væv af Dogmer, hvori vi er hildede; det maa snart blive klart, at vi intet opnaar ved at bede og trygle om Retfærdighed, men at vi kun opnaar, *hvad vi kan trumfe igennem ved Anvendelse af den Magt, vi er i Besiddelse af.*

Derfor bort med alle Hensyn. Alt, hvad der ikke tjener mine Interesser, skal slaas ned, siger Kapitalisten. Nuvel, vi siger det samme; naar Kapitalisten ikke skaaner os, skal vi heller ikke skaane ham, men brutalt slaar vi alt ned, der er os i Vejen. Ingen Skaansel, bort med Grædekonerne, lad os blive Mandfolk. Her er ikke Plads for Føleri.

Hvor mange er der ikke, der finder det fuldt ud retfærdigt, at en Soldat deserterer, naar han blot samtidig flygter ud af Landet, saa Lovene ikke kan naa ham, medens de samtidig fordømmer Militærnægteren, der bliver og tager sin Straf. For disse Mennesker er det altsaa Straffen, der vanærer, og ikke „Forbrydelsen".

Det maa være forbi med den Moral. For Antimilitaristen maa det blive en Forbrydelse at trække i Mordertrøjen og en Æressag at tage Følgerne, om det saa ogsaa bliver Fængselsstraf.

Lad det være nok med parlamentariske Forhandlinger, lad os handle som vi tænker.

Hartvig Jensen.

Et Ord
til den kommende Slægts Opdragere.

Der vár engang en klog Mand, som sagde: »Barnet er den hvide Marmortavle, og Barnets Opdragelse er den sorte Skrift, som præger Tavlen«.

I disse faa Ord ligger en stor dyb Sandhed begravet, og forstod Menneskene disse Ord og deres Rækkevidde, saa vilde Slægten blive mere sundt og rent opdraget, saa vilde i Stedet for den nulevende Slægt, der er præget af Fejghed, der er sky, der frygter uden selv at vide, hvad den egentlig frygter, opvokse en Slægt, der ærligt og modigt vilde gaa i Kast med Opgaverne, der vilde se ganske anderledes paa Livet, end den fattige (fattige i Aanden) Slægt, der nu lever.

Et Menneske, der lever og opdrages i et Hjem, hvor der er Skønhed og Glæde, hvor alt er rent og godt, bliver selv, *saa lang Tid Hjemmets Paavirkning øver sin Indflydelse,* et skønt og godt Menneske.

Et Menneske, der lever og opdrages i et Hjem, hvor kun Raahed og Brutalitet og en Følge heraf Dumhed trives, bliver i 99 af 100 Tilfælde lige som det Hjem er, og saadan paa alle Omraader, ogsaa Militærspørgsmaalet.

Hvis du er Arbejder, hvis du ønsker, at dit Barn skal faa Respekt for den Klasse, du og dit Barn tilhører, og faa Foragt for din Klasses Fjender, maa du opdrage dit Barn i Socialismens Aand.

Hvis du føler Had til Militarismen, føler Foragt for den usle Moral, der kan faa Mennesker til at myrde hinanden, saa plant dette dit Had i Barnets Sind, faa Barnet til at foragte alt raat og brutalt, saadan som du selv foragter det; og faa Barnet til at føle Glæde ved alt, hvad der er skønt og stort.

Naar du som Arbejder har sat et Barn i Verden, saa er dette Barn dømt til at leve Arbejderklassens Liv og skal selvfølgelig opdrages hertil, og den væsentlige Faktor her er Skolen.

Nu tales der om, at Skolen er bedre, end den var før; det er rigtigt — men — og der er et lille men ved — Skolen er bedre, det vil sige, Lokalerne er større, mere rummelige, Børnene lærer lidt mere — en ganske naturlig Følge af, at Kapitalistsamfundet fordrer mere Tankegang hos en Mand, der skal passe en indviklet Maskine, end hos en Mand, der skal køre en Trillebør. Men Skolen lærer endnu Barnet Militarismen at kende som en Institution, der hviler paa Folkets ædle Følelser, lærer endnu Barnet, at Mord, *Massemord,* er en ædel Handling, at de utallige af Verdenshistoriens Mordere er store, skønne Personligheder, hvem man bør ære og agte, se op til. Og samtidig lærer Skolen Barnet Kristi Ord: »Du skal ikke slaa ihjæl!«

Det er ganske givet, at et voksent Menneske maa føle Foragt for dette Hykleri, men Barnet, der indsuger alt, hvad det kommer i Berøring med, og ikke har Evnen til at skelne mellem godt og ondt, indsuger ogsaa Skolens Lærdomme.

Her har I ældre Kammerater en Opgave, en Opgave, der snarlig trænger til at løses.

Du ser vor Kamp, du føler Glæde ved at se den Maade, hvorpaa Kampen bliver ført, du hader af hele dit Hjærte Militarismen.

Nuvel, min Ven, faa ogsaa dit Barn til at hade Militarismen, og vor Klasse er et Stykke nærmere Maalet, det store, historiske Maal: Socialismens Indførelse.

Marius Sperling.

Livets Kunst.

Livets Kunst bestaar i at kunne holde sig ung i Aand og Sandhed, at staa i Samfund med de bedste Tanker, der er fremme.

Thi det er ikke Aarenes Tal, men Sindets Stemning, der betinger Ungdom.

Dennes bedste Kendetegn er Evnen til at kunne begejstres for en Idé. Blaserthed er derimod et Tegn paa aandelig Alderdom. Og den er en af Overfladiskhedens Frugter. Thi den, der aldrig har gidet trænge til Bunds i noget, men kun har et Grin tilovers for alt, hvad der kan optage andre, han bliver blasert overfor alt og vil aldrig kunne begejstres for noget, der er højere end ham selv.

Ogsaa Haabet er Kendetegn paa Ungdom. Den, der ikke mere haaber, har mistet sin Ungdom.

Har vi ikke Haab om Frugt af vor Gerning, vil jo al vor Stræben være meningsløs. Haabet er simpelthen en Betingelse for Livet.

Den, der føler unge Kræfter i sig, kan ikke udholde at være i Uvirksomhed. Og den, der er ung, maa elske noget, maa elske det gode i Livet. Det største, et Menneske kan drive det til, er at elske Livets Sag saa højt, at han kan ofre sit eget Liv for at bevare den.

Ungdom og Livsglæde hører sammen. I samme Maal, som man har Tro, Haab og Kærlighed til sin Gerning, har man ogsaa Livsglæde, og denne gælder det at bevare paa den eneste Maade, hvorpaa den kan bevares, ved stadig at optugte sig selv til at arbejde for Menneskehedens Idealer.

At leve for sig selv er at visne, men at leve for Sandhed, Menneskekærlighed, for Naturen og i stadig Kamp med Uretfærdigheden og Undertrykkelsen, det er Vejen til de Kilder, der kan bevare Ungdomsfriskhed helt op i de graanende Dage. Evner vi dette, magter vi Livets vanskelige Kunst.

Arbejderungdom! forstaa dette og giv dit Liv for den Sag, vi har paabegyndt.

I Kampen mod den tvungne Værnepligt at naa Militarismens Afskaffelse, det er, hvad vi vil, og du er i Samfund med de bedste Tanker, der er fremme.

En Ung.

Foreningens Adresse er:

Læsestuen, Vesselsgade 7, St., Kbh. N.

„Militærnægteren"s

ordinære Pris er 3 Øre pr. Nr. med 1 Øre i Provision til Forhandlerne.

Abonnement kan tegnes paa den Maade, at der aftages **10 Eksemplarer** pr. Maaned, for en Pris af **90 Øre** pr. Kvartal.

Enkelt Abonnement kan tegnes og koster indenbys **65 Øre** aarlig, udenbys **90 Øre** aarlig.

Majnummeret

koster 10 Øre med 20 pCt. til Forhandlere.

Mindre Beløb kan indsendes i Frimærker.

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Spred Bladet overalt!

Indsend Bestilling til Ekspeditør Georg Jensen, Læsestuen Vesselsgade 7, St., Kbhvn. N.

Ansvarhavende overfor Pressecloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29. Kbh. N.